

Arrest

nr. 43 639 van 20 mei 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 14 januari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. VAN DE SIJPE en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde de Gambiaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Serrekunda, nabij de Gambiaanse hoofdstad Banjul.

Uw vader is overleden en uw moeder is hulpbehoevend. U hing rond aan het strand en onderhield contacten met toeristen met de bedoeling iets te verdienen en in uw levensonderhoud te voorzien. U speelde ondermeer de trom en entertainde op die manier toeristen.

In 2007 leerde u aan het strand de Nederlandse homoseksueel Jan kennen. Jullie raakten bevriend en begonnen in het geheim een homoseksuele relatie. Jan beloofde u mee te nemen naar Nederland en wilde met u trouwen. U zag andere personen een dergelijke relatie hebben en naar Europa vertrekken. U wist dat een homoseksuele relatie verboden was in Gambia door de Islam en de Gambiaanse president, maar u nam niettemin het risico.

In maart 2009 's nachts, zat u samen met Jan aan een afgelegen stuk strand toen militairen langskwamen. U werd door de militairen aangehouden en opgesloten in een cel in het militaire kamp te Bakau. Jan werd ongemoeid gelaten en u hebt sindsdien geen nieuws meer van hem. In het kamp werd

u door de militairen beschuldigd van homoseksualiteit. Twee of drie dagen later, ontsnapte u uit detentie met de hulp van één van de militairen, een oude klasgenoot. U vluchtte naar Banjul en ging er aan boord van een schip. Eén of twee weken later, op 24 mei 2006, meerde u aan in de haven van Antwerpen en ging er illegaal van boord. U vroeg asiel aan op 25 mei 2009.”
Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Er dient te worden vastgesteld dat u een vrees voor vervolging in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de bepaling van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk hebt gemaakt.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en werd opgenomen in het administratief dossier, blijkt dat homoseksueel gedrag in uw land van herkomst Gambia niet wordt getolereerd omwille van sociaal-religieuze bezwaren en bovendien wettelijk strafbaar is.

Uit uw relaas blijkt echter dat u niet zozeer homoseksueel van aard bent, maar dat u in Gambia één enkele tijdelijke relatie onderhield met een Nederlandse toerist en homoseksueel omwille van uw wens om uw levenskwaliteit te verbeteren en de mogelijkheid om uw Nederlandse vriend naar Nederland te vergezellen (zie gehoorverslag, p. 2, 3, 6 en 7).

U verklaarde het risico te hebben genomen om een dergelijke relatie te beginnen omdat u in uw levensonderhoud diende te voorzien en uw moeder diende te helpen, en omdat u niet kon blijven zitten en niets doen (CGVS, p. 3). U verklaarde op het einde van het gehoor door het Commissariaat-generaal weliswaar te menen dat u homoseksueel van aard bent, maar u sprak dit tegen door te verklaren dat u vroeger heteroseksuele gevoelens / relaties had en dat u een heteroseksuele relatie in de toekomst niet uitsloot (CGVS, p. 6).

Uit wat voorafgaat, dient besloten te worden dat uw ingeroepen problemen niet zozeer betrekking hebben op uw homoseksuele geaardheid (als fundamenteel karakteristiek van uw persoonlijkheid waarvan niet mag verwacht worden dat u hier afstand van zou nemen) maar wel op homoseksuele handelingen omwille van economische motieven en persoonlijk opportunisme. Er mag van u redelijkerwijze verwacht worden dat u het risico op persoonlijke vervolging (wegens een mogelijke perceptie van homoseksualiteit door de overheid en uw omgeving) zou wegnemen of uitsluiten door dergelijke handelingen niet (meer) te stellen. Het volharden in risicovol en illegaal gedrag om economische en opportunistische redenen, kan in casu een beroep op internationale bescherming niet verrechtvaardigen.

Daarenboven legde u tal van vage, onwaarschijnlijke en incoherente verklaringen af die de geloofwaardigheid van uw relaas en de ernst van uw asielaanvraag sterk ondermijnen.

De vragenlijst van het Commissariaat-generaal, ingevuld op 17 juni 2009 op de Dienst Vreemdelingenzaken, bevat op meerdere punten een andere versie van uw feitenrelaas zoals afgelegd tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal (zie hoger).

U beweerde voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u de homoseksuele liefde bedreef met Jan toen u in maart 2009 werd opgepakt door militairen; u verklaarde uitdrukkelijk dat andere mensen van Gambia aan de militairen hadden gezegd dat u een homoseksuele relatie had met Jan; en u stelde dat mensen van de Gambiaanse bevolking u bedreigden en slechte dingen toeriepen (Vragenlijst CGVS, p. 2, punt 3). Hiervan was tijdens het gehoor door het Commissariaat-generaal geen sprake en u kon deze uiteenlopende verklaringen ook niet verantwoorden (CGVS, p. 3 en 4).

Verder kende u enkel de voornaam van uw ene homoseksuele partner, de Nederlandse toerist Jan, en stelde u hem niet te kunnen contacteren bij gebrek aan zijn contactgegevens (CGVS, p. 2 en 6), terwijl u anderzijds verklaarde hem reeds in 2007 te hebben ontmoet en een intieme relatie met hem te hebben onderhouden tot aan uw aanhouding in maart 2009 (CGVS, p. 6).

Geconfronteerd hiermee, stelde u geen contactgegevens te hebben omdat uw relatie met Jan lang geleden is (p. 6), wat bevreemdend voorkomt als verantwoording.

Ook bleef u uiterst vaag over uw homoseksuele relatie met Jan en stelde u enkel in het geheim / niet openbaar homoseks te hebben gehad met hem (CGVS, p. 3). U verklaarde aanvankelijk dat mensen wisten dat u een homoseksuele relatie had met Jan, maar u kon dit geheel niet hard maken; u wist niet wat de militairen (uw vermeende vervolgers) hierover eventueel wisten of hoe ze ervan op de hoogte raakten en stelde uiteindelijk dat enkele van uw strandvrienden ervan wisten omdat u niet kon liegen tegen hen (CGVS, p. 2, 3 en 4). Daarbij verklaarde u te zijn aangehouden door militairen omdat u geen officiële kaart (u kende geen andere benaming hiervoor) had die u toeliet om te gaan met toeristen op het strand (CGVS, p. 3). U voegde hieraan toe dat de militairen u tijdens uw detentie zonder meer beschuldigden van homoseksualiteit, maar ook deze beschuldiging kon u verder niet substantiëren of

aannemelijk maken. U stelde in dit verband zelf niet te weten op wat voornoemde beschuldiging zou zijn gebaseerd (p. 3). De militairen hadden u en Jan alleszins niet betrappt op homoseksueel gedrag en gaven u verder geen uitleg, zodat u niet weet waarom ze u van homoseksualiteit verdachten (p. 3). U kon enkel speculeren dat één van uw strandvrienden misschien had gepraat (p. 3). Verder kon u de identiteit of rang van de u beschuldigende militair(en) niet toelichten (p. 4). U kon zelfs de militaire functie of rang van uw oude klasgenoot, die werkzaam was in het militaire kamp waar u zou zijn opgesloten gedurende twee of drie dagen en die u zou geholpen hebben te ontsnappen, niet nader preciseren (p. 4). U bleef eveneens uiterst vaag en u was weinig coöperatief toen het Commissariaat-generaal u meermaals aanspoorde om de omstandigheden van uw ontsnapping toe te lichten (CGVS, p. 4 en 5). U wist evenmin wat de militairen of de overheid verder met u van plan waren (p. 4). Voorgaande verklaringen en vaststellingen tasten de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan. Tot slot legde u geen documenten neer die een controle van uw identiteit en reisweg zouden kunnen mogelijk maken. U verklaarde per schip uit Gambia te zijn vertrokken, illegaal gereisd te hebben en één à twee weken later in België te zijn aangemeerd (CGVS, p. 5). U bleek de naam van dit schip niet te kennen en niet te weten in welke Belgische havenstad u zou zijn aangemeerd en illegaal van boord gegaan (p. 5). De door u ingeroepen problemen zijn niet geloofwaardig en rechtvaardigen geen internationale bescherming. Er zijn verder ook geen elementen in uw relaas of in de informatie over Gambia waarover het Commissariaat-generaal beschikt, om te geloven in het bestaan van een ernstig reëel risico in uw hoofde op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de bepaling van subsidiaire bescherming.”

1.3. De Commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 14 januari 2010 een schending aan van “de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur (onder meer het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel)” en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker houdt vol homoseksueel te zijn. Uit zijn “*experimenteel gedrag*” in het verleden kan, volgens hem enkel vermoed worden dat hij biseksueel is. Hij beweert op 21-jarige leeftijd overigens al eens gevoelens te hebben gekend voor een andere man wat hij, volgens hem trouwens tijdens het verhoor voor het Commissariaat-generaal heeft verteld.

Hij stelt in zijn verzoekschrift dat de Commissaris-generaal niet twijfelt aan zijn homoseksuele relatie met een zekere Jan en benadrukt dat zijn gevoelens voor deze oprecht waren en dat hij zich nooit uit economische noodzaak geprostitueerd heeft met mannelijke toeristen.

Verzoeker meent dan ook dat de Commissaris-generaal het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden heeft door dergelijke stelling in te nemen en geen rekening te houden met “*de waarachtigheid van homoseksuele geaardheid*”.

Zo beweert hij dat ook het redelijkheidsbeginsel geschonden is omdat de Commissaris-generaal motiveert dat “*u het risico op persoonlijke vervolging (wegens een mogelijke perceptie van homoseksualiteit door de overheid en uw omgeving) zou wegnemen of uitsluiten door dergelijke handelingen niet (meer) te stellen*”.

Verzoeker begrijpt niet hoe de Commissaris-generaal tot die beslissing is kunnen komen. Hij argumenteert dat men het recht heeft zijn eigen seksuele oriëntatie te bepalen en te uiten en dit te kunnen doen vrij van angst en discriminatie.

Verzoeker beweert verder dat er van tegenstrijdigheden in zijn relaas geen sprake zijn. Hij laat gelden dat hij er nooit zeker van geweest is dat kennissen de militairen op de hoogte gebracht hebben van zijn homoseksuele relatie, maar dat hij niet weet hoe de militairen er anders kennis van zouden hebben gekregen omdat “*op het ogenblik van de arrestatie had verzoeker geen seks met Jan*”.

Verzoeker stelt dat hij tijdens het verhoor verschillende keren verklaard heeft dat bepaalde mensen hem beledigden en over hem roddelden omwille van zijn homoseksuele relatie en verwijst naar de notities van zijn raadsman. Hij stelt dat dit niet genoteerd werd door de ondervrager en dat zijn antwoorden soms heel samenvattend werden opgeschreven. Hij meent zelfs dat er op sommige ogenblikken totaal iets anders dan wat hij verhaalde werd neergeschreven in het verhoorverslag; hij verwijst in dit verband

naar de notities van zijn raadman en naar het verhoorverslag (respectievelijk p. 8 en 6). Ook zou hem niet gevraagd zijn hoe de bedreigingen ten aanzien van hem geuit werden. Hij haalt hier bijgevolg nogmaals de schending aan van het zorgvuldigheidbeginsel omdat de Commissaris-generaal zich voor zijn beslissing zou gebaseerd hebben op een onvolledig en onjuist verhoor.

Verder merkt verzoeker op dat hij nooit gezegd heeft dat hij met zijn vriend van 2007 tot 2009 een voortdurend intieme relatie had, maar dat de Commissaris-generaal daar gewoon van uit ging. Hij legt uit dat zijn vriend een toerist was en dat hij op het einde van zijn vakanties telkens terug ging naar Nederland. Dat hij van hem geen contactgegevens heeft, is volgens verzoeker *“niet verwonderlijk, nu zulks nooit aan de orde kwam tijdens de relatie”*.

Verzoeker houdt vol dat hij duidelijk heeft uitgelegd hoe hij ontsnapt is uit het militair kamp, namelijk *“met behulp van een oude klasgenoot”* die hem de weg had getoond, en beweert dan ook dat hij zijn relaas *“zo volledig en coherent mogelijk”* heeft verteld. Hij laat overigens gelden dat hij *“niet begreep waarom de interviewer zulks precies wilde weten”*.

Dat hij noch de naam van het schip kent waarmee hij naar België is gevlucht noch van de Belgische haven waar hij is aangemeerd, is volgens verzoeker *“niet verwonderlijk”*. Hij legt uit dat hij immers *“zonder kennis van bestemming zijn land ontvluchtte”*.

Verzoeker stelt dat het duidelijk is dat er geen reden is om aan zijn geloofwaardigheid te twijfelen en vraagt om de bestreden beslissing te hervormen, minstens te vernietigen.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad merkt vooreerst op dat de redenen waarom verzoeker een homoseksuele relatie zou kunnen hebben met de Nederlandse toerist Jan, in casu irrelevant zijn.

Wat echter wél relevant is, is de vraag of verzoeker, zoals hij beweert, inderdaad een homoseksuele relatie had en om die reden vervolgd wordt in zijn land van herkomst.

De opmerking dat hij op 21-jarige leeftijd al eens gevoelens heeft gehad voor een andere man, kan de Raad niet doen besluiten tot een homoseksuele geaardheid van verzoeker gezien deze zelf verklaarde *“experimenteel gedrag”* te hebben gesteld in het verleden (zie het verzoekschrift, p. 4).

Ook blijkt dat verzoeker echter geen geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd.

Als verzoeker stelt dat het *“duidelijk”* is dat er geen reden is om aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen te twifelen, doet hij volgens de Raad de waarheid geweld aan. De Raad stelt integendeel vast dat hij meerdere vage en incoherente verklaringen heeft afgelegd op de vragenlijst van en tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal.

Verzoekers stelling dat hij er nooit zeker van geweest is dat kennissen van hem de militairen op de hoogte gebracht hebben van zijn homoseksuele relatie en dat hij niet weet hoe de militairen er anders kennis van zouden hebben gekregen, is onjuist.

De Raad leest immers in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal dat verzoeker verklaard heeft dat *“andere mensen van Gambia hadden ook aan de militairen gezegd dat ik een homoseksuele relatie had met Jan”* (p. 2, punt 5). Tijdens het verhoor voor het Commissaris-generaal kon verzoeker niet aangeven waarop de militairen zich baseerden om te veronderstellen dat hij een homoseksuele relatie had; hij kon enkel wijzen op het feit dat zijn vrienden op de hoogte waren van zijn relatie (zie verhoorverslag van 10 november 2009, p. 3).

Bovendien wijst de Raad er op dat verzoeker ook nog tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent de aanleiding van zijn arrestatie. Verzoeker stelde in zijn vragenlijst immers dat de militairen hem konden aanhouden omdat ze hem 's morgens reeds hadden gezien met een toerist en hij een afspraak had gemaakt voor 's avonds.

In het verhoorverslag van 10 november 2009 (zie p. 3) leest de Raad echter een andere versie:

Vraag: *“Hoe kwamen militairen daar terecht?”*

Antwoord: *“Militairen moeten veiligheid bewaken, ook aan hotels en strand voor toeristen maar ze profiteren altijd van de burgers door ze af te persen. Ze doen zoektochten en zijn gestuurd door president Jammeh”*.

Verzoeker stelde hier op geen enkel moment dat de militairen hem viseerden nadat ze hem eerder met een toerist hadden gezien, zoals hij in de vragenlijst beweerde.

In tegenstelling tot zijn verklaringen tijdens zijn verhoor dat hij werd aangehouden omdat hij niet op het strand mocht zijn omdat hij daartoe geen kaart had (zie voormeld verhoorverslag, p.3) en in de vragenlijst dat hij eerder dat jaar werd opgepakt omdat hij niet over een kaart beschikte, wordt dit motief voor zijn arrestatie niet meer vermeld in het verzoekschrift.

Wat betreft de beschuldigingen van verzoeker aan het adres van de ambtenaar belast met zijn verhoor op het Commissariaat-generaal, staat het verzoeker vrij te bewijzen dat wat hij verteld heeft door de Commissaris-generaal verkeerd werd weergegeven. Het volstaat echter niet eenvoudigweg te beweren dat wat werd weergegeven niet overeenstemt met wat werd verklaard. Bedoelde ambtenaar van het Commissariaat-generaal heeft er geen persoonlijk belang bij om de verklaringen van de asielzoeker onjuist weer te geven. Tot bewijs van het tegendeel, bestaat het vermoeden dat wat in het gehoorverslag, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissing, opgenomen werd overeenstemt met wat verzoeker werkelijk heeft verklaard (RvS 26 juni 2002, nr. 108.470).

Verzoekers argument dat zijn verklaringen, zoals opgenomen door de ambtenaar van het Commissariaat-generaal, verschillen met de notities van zijn advocaat is niet dienstig aangezien deze laatste een éénzijdig stuk betreffen waarvan de waarachtigheid niet kan worden geverifieerd en dat trouwens opgesteld is door een partij wiens taak, de persoonlijke behartiging van de belangen van zijn cliënt, niet gelijklopend is met de opdracht van de ambtenaar van het Commissariaat-generaal, die in alle onafhankelijkheid oordeelt, los van enig persoonlijk belang.

Verzoeker toont niet aan dat wat in het verhoorverslag werd opgenomen niet overeenstemt met wat hij verklaard heeft, noch dat de bestreden beslissing gebaseerd is op een onvolledig en onjuist gehoor.

De door de Commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheden blijven dan ook onverminderd overeind en doen zijn geloofwaardigheid geen goed.

De Raad merkt verder op dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker geen contactgegevens heeft van zijn vriend die, zo hij beweert hij al van 2007 kende, Gambia frequent bezocht en waarmee hij trouwplannen had.

Aangaande verzoekers voorgehouden ontsnapping uit het militair kamp, stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker hierover zeer vage verklaringen heeft afgelegd (zie verhoorverslag 10 november 2009, p. 4 en 5):

Vraag: *"hoe precies geraakt u uit dat militair kamp?"*

Antwoord: *"Die bevriende militair hielp me ontsnappen ..."* (nervus)

Vraag: *"Hoe precies? Waar zat u en wat deed uw vriend?"*

Antwoord: *"Dat zei ik toch al. **Gewoon.** Hij bracht mij buiten. Ik ken dat kamp niet goed"* (kandidaat-vluchteling blijft vaag en is nerveus)

Vraag: *"Enige details over uw ontsnapping?"*

Antwoord: *"..."*

...

Vraag: *"Had uw vriend sleutel van uw cel?"*

Antwoord: *"**Dat moet wel**"*

Vraag: *"En dan?"*

Antwoord: *"**Gewoon...**"*

Vraag: *"Naar buiten hoe precies?"*

Antwoord: *"Ja naar buiten, **ik kan dat niet zo precies uitleggen**"*

Deze vage verklaringen hebben volgens de Raad geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek van verzoeker uit zijn.

De Raad ziet trouwens niet in hoe verzoeker, zoals hij beweert de vragen betreffende zijn ontsnapping niet zou hebben begrepen. Deze vragen zijn immers duidelijk gesteld en eenvoudig van vorm; de vaagheid van de antwoorden komt ten laste van verzoeker en keren zich ook tegen de geloofwaardigheid van het verhaal.

Aangaande de reisweg van verzoeker, benadrukt de Raad dat van verzoeker kan verwacht worden dat hij zijn ongewone en bijzondere vluchtreis uitvoerig kan toelichten, en minstens weet moet hebben van de naam van het schip waarmee hij zijn land ontvlucht is en de Belgische haven waar hij is aangemeerd. Zijn verweer dat hij *"zonder kennis van bestemming zijn land ontvluchtte"* is geen valabel verweer.

Zijn "onwetendheid" omtrent de reis draagt ook bij tot de ongeloofwaardigheid van zijn verhaal.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Engelse taal machtig is. De Raad verwijst ook naar de bespreking van de grief van verzoeker in verband met de onjuiste weergave van zijn verklaringen. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

In acht genomen wat voorafgaat dient besloten te worden tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

Dergelijk ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan dan ook niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

Van verzoeker wordt de vluchtelingenstatus niet erkend.

2.4.1 Verzoeker laat in zijn verzoekschrift (zie p. 8) gelden dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade *"aangezien hij immers enorme problemen kende omwille van zijn seksuele geaardheid"*.

2.4.2. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beperkt tot een loutere verwijzing naar zijn asielrelaas. Aangezien dit relaas geen geloofwaardigheid verdient, kan het evenmin de basis vormen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Zijn voorgehouden schending van voormeld artikel wordt verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. ROSIER,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE